No. 1964 Zaterdag 3 September 1921. 38ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
Waterkant Overzijde
DRUKKER. B. J. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

Bedenkelijke Bijbelverklaring.

Men herinnert zich, dat in een onlangs door den Utrechtschen predikant, dr. J. F. Beerens, te Amsterdam gehouden rede een aanval werd gedaan op de juistheid van den tekst: „Gij zijt Petrus" enz. (Math. XVI: 18). Letterlijk had dr. Beerens gezegd:

„Het gaat hier om den rechten zin van Math. XVI: 18. Wat wordt met die „petra" bedoeld? De uitleggers zijn hierover het nooit met elkaar eens geweest. Sommigen (o. a. Ambrosius, Hilarius van Poitiers, Melanchton) zeiden, dat hiermee bedoeld werd: de belijdenis of het geloof van Petrus. Op die geloofsbelijdenis zou de gemeente worden gebouwd. Luther beweerde. dat Christus met de „petra" zich zelf had aangewezen, dus bedoeld had: „Op Mij zal ik mijn gemeente bouwen."

„Anderen houden staande, dat met de „petra" Simon bedoeld is, dat m.a.w. op den apostel de gemeente zou worden gebouwd.

„Wanneer de tekst, zooals wij die bezitten juist is, dan ben ik van meening, dat deze laatste uitlegging de ware is."

Van Katholieke zijde is bij die gelegenheid aan dr. Beerens tegemoet gevoerd:

„Gij zegt, geachte Domine, dat men het onder Protestanten over den tekst „Gij zijt Petrus" nooit onder elkander eens is geweest. Inderdaad, daarvoor is een onfeilbaar leergezag noodig. Gij b. v. legt weer heel anders dien tekst uit dan een der eerste moderne protestantsche theologen, prof. Pfleiderer, die — al plaatst hij hem in de tweede eeuw — verklaart: „Ondanks alle protestantsche pogingen om dien tekst (Gij zijt Petrus enz. Matth. 16) te verzwakken, bestaat er geen twijfel over, dat hij de plechtige proclamatie van Petrus' Primaatschap inhoudt." Wien moet ik nu gelooven, uw uitleg of dien van den geleerden Protestantschen professor? Ik kan dan ook niet de minste waarde hechten aan hetgeen gij daarover, geachte Dominee, hebt gepraat of anderen nagepraat, want straks kan met evenveel recht of onrecht een uwer geloofsgenooten in deze zaal precies het tegenovergestelde komen vertellen; immers, gij beroept u *niet op de Schrift*, maar op *Uw uitleg van de Schrift*, en uw uitleg is feilbaar. Ik weet wel, dat de Protestanten zeggen, een onfeilbaar gezag te kunnen ontberen, omdat de H. Geest iederen lezer van de H. Schrift voorlicht over hetgeen hij daar leest. Maar ik vraag u alweder, hoe is het dan mogelijk, dat de H. Geest uwe uitleggers over 'n zoo gewichtigen tekst, waarvan sommigen uwer zelfs het bestaan ontkennen, anders en tegen elkander inspireert?"

De juistheid van de hier aangevoerde katholieke argumentatie wordt opnieuw geïllustreerd door hetgeen thans in het jongste nummer van het Protestantsche periodiek „De Reformatie", de redacteur dr. Van Hepp schrijft:

„'t Is de mensch, die in hoogen waan over de Schrift als rechter gaat zitten.

De mensch beslist of iets goddelijk is of niet.

Het tekstonderzoek heeft hierbij ten slotte niets in te brengen.

Al staat de tekst op grond der handschriften vast, maar de mensch vindt: hij hoort daar niet, dan moet hij eruit.

Wil men een recent voorbeeld van zulke kritiek?

In Matth. 16: 18 leest men, dat de Heere tot den zoon van Jona zeide: „Gij zijt Petrus".

De handschriften laten hier geen reden tot twijfel open.

Maar nu schrijft de oud-hoogleeraar Cannegieter in het Nieuw Theologisch Tijdschrift van dit jaar (bl. 119), dat dit woord onmogelijk van Jezus kan zijn, omdat Hij een veel te goed menschenkenner was en ervaring hem reeds spoedig moet geleerd hebben weinig op de groote woorden van dien leerling te bouwen. En dan vervolgt hij: „Jezus kàn hem niet een rotsman genoemd hebben. Merkwaardig is dan ook, dat onmiddelijk op dat pompeuze verhaal omtrent Petrus en de hem toegekende zoogenaamde sleutelmacht, een geduchte terechtwijzing van hem door Jezus volgt: „ga weg achter mij, Satan, gij zijt mij een aanstoot; omdat gij niet bedenkt (omdat uwe overwegingen niet uitgaan naar) hetgeen van God, maar (naar) hetgeen van de menschen is". (Math. 16: 23). Zóó iemand naar Jezus' oordeel een rotsman?!"

Men ziet, hier verheft het menschelijke verstand zich boven de Schrift, boven Christus zelfs en decreteert: dit kan Jezus gesproken hebben, dat niet; dit is echt, dat onecht."

Gelijk men weet, had ook dr. Beerens denzelfden redeneertrant gevolgd als de oud-hoogleeraar Cannegieter en uit de vermaning van Christus tot Petrus geconcludeerd, dat de Heer onmogelijk op zulk een zwakken Apostel zijn Kerk had kunnen bouwen. Het is opmerkelijk, dat ook onder Protestanten onderling dr. Beerens thans wordt gelogenstraft, als zou zijn menselijk verstand zich boven de Schrift, boven Christus zelf verheffen.

Intusschen bepalen de tegenspraak der verwarring in de Bijbelverklaring onder onze Protestantsche landgenooten onderling zich, helaas, niet tot dit enkele geval. Het zoogenaamde vrije onderzoek onder persoonlijke inspiratie van den H. Geest leidt tot steeds erger buitensporigheden. En deze bepalen zich niet tot het moderne Protestantisme. Zelfs de bekende Hervormd-gereformeerde hoogleeraar Dr. H. Visser klaagt er in een onlangs door hem geschreven verhandeling over, dat ook in Gereformeerde kringen onder Gereformeerde vormen voorstellingen indringen, die zich met de in de Gereformeerde belijdenisschriften neergelegde beginselen niet laten vereenigen.

„De wijze waarop zich de Studie der Heilige Schrift ontwikkeld heeft", aldus de Utrechtsche hoogleeraar, „het rijke materiaal, waarover zij thans beschikt, de popularisatie van hetgeen vroeger in de studeerkamer besloten bleef, eindigde met ten slotte ook in Gereformeerde kringen een mentaliteit op te roepen, die van lichtvaardigheid en niet van teederen schroom tegenover haar getuigt. Daaruit alleen kan ik verklaren, hoe zelfs in den kring, waartoe dr. Kuyper behoort, van een verhouding wordt blijk gegeven, die onmiskenbaar heen wijst naar een invloed van den tijdgeest, die te groot wordt dan dat de Gereformeerde beweging in breeden zin daarvan geen nadeel zou ondervinden."

De Hervormd-Gereformeerde schrijver richt zich in dit vlugschrift tegen zijn Gereformeerd-Gereformeerden ambtgenoot prof. Kuyper, (zoon van dr. A. Kuyper).

De Netelenbos heeft de zaak aan 't rollen gebracht. Op een debat, gehouden voor de vereeniging „De Middaghoogte", heeft dit enfant terrible der Gereformeerde kerken beweerd, dat een der vooraanstaande mannen in de Gereformeerde kerk hem persoonlijk gezegd had, niet in de historische waarheid van het laatste gedeelte van het Evangelie van Marcus te gelooven, en toen hem gevraagd werd, wie deze persoon was, heeft ds. Netelenbos geantwoord: „prof. dr. H. H. Kuyper".

Prof. Kuyper, hierover in de „Heraut" ter verantwoording geroepen, bekende, en zeide de echtheid van dit Bijbel-gedeelte te hebben laten varen, om 'n tegenstrijdigheid, die bestaat tusschen de opstandingsverhalen in de verschillende Evangeliën, waarop ds. Netelenbos zich beroepen had, met name tusschen hetgeen in het slotgedeelte van het Evangelie van Marcus staat en hetgeen de Evangelist Lucas meedeelt, is volgens prof. Kuyper gevolg hiervan, dat dit slotgedeelte waarschijnlijk niet van den Evangelist Marcus afkomstig is, maar er later aan is toegevoegd, gelijk blijkt uit de verschillende handschriften en ook door — volgens hem — beslist geloovige exegeten wordt erkend.

Men ziet hieruit, hoever ook reeds in kringen, die tot dusver voor gestreng orthodox golden, de deur is opengezet voor een Bijbelverklaring, die zich naar willekeurige en geheel persoonlijke opvattingen gerechtigd acht, geheele brokstukken en teksten uit den Bijbel weg te schrappen.

Op het Bijbelcongres medio Juli l.l. te Cambridge gehouden werd door verschillende sprekers de verhouding van de Katholieke Kerk tot den bijbel uiteengezet. Sprekers toonden in duidelijke en korte woorden helder aan, hoe, eenerzijds de bijbel voor ons Katholieken en voor onze Kerk geenszins de eenige bron van Gods openbaring is: daarnaast immers staat de overlevering. Maar anderzijds wordt de bijbel nergens hooger gewaardeerd en nergens met meer eerbied behandeld dan juist in de Katholieke Kerk. Het protestantisme met zijn beginsel van vrij onderzoek en private voorlichting des H. Geestes aan iederen individueelen bijbellezer, loopt steeds gevaar in ongeloof vast te loopen, gelijk maar al te dikwijls metterdaad gebleken is.

De Katholieke Kerk daareentegen, door God gesteld tot Wachteres over Zijn geschreven woord is in hare verhevene taak nooit te kort geschoten. Onbevreesd kan zij alle moeillijkheden van waar ook opgeworpen, onder de oogen zien. In het volle bezit der geopenbaarde waarheid, schuwt zij geen enkele wetenschappelijke waarheid, want waarheid en waarheid kunnen elkander nooit tegenspreken. De Katholieke Kerk is de eenige gebleken die door den loop der tijden de algeheele en onschokbare waarheid van den geheelen bijbel heeft kunnen verdedigen en vasthouden tot op dezen dag.

Dr. Downey hield een bondig en geestrijke rede over „Oude en Nieuwe exegese". Spr. constateerde, dat de bijbelkritiek der 20e eeuw, in overeenstemming met een mode, die zich ook op dit terrein openbaart, een verlerlei ander psychologische karakter heeft aangenomen. Daardoor vooral onderscheidt zij zich van de bijbelcritiek der vorige 19e eeuw, die zich vooral bezig hield met letterkundige en historische vraagstukken over auteurschap, authenciteit en chronologie der H.H. Boeken. Maar voor de modernen komt het op interpretatie aan. Niet alleen op de verklaring van de verschillende boeken als geheel genomen. In het bijzonder wordt daarbij de aandacht geschonken aan de evangeliën en aan de figuur van den historischen Christus.

Met Luther begon een nieuwe exegese. Hij stelde den bijbel in de plaats van de Kerk. Geheel de Duitsche exegese is in logische lijn ontwikkeld uit den stoot door Luther gegeven. Maar nu heeft zij hare baan ten einde geloopen. En 't resultaat is vooral negatief geweest.

Lang vóór de nieuwe exegese bestond de oude. En zij bleef bestaan daarnaast en ze bestaat nog. Onder „oude exegese" verstaat dr. Downey die der Katholieke Kerk. Over deze exegese wil hij iets breeder spreken en de titels die zij aavoert op hare waarde onderzoeken.

De Kerk grondvest haar eisch om als wachteres over de H. Schrift en verklaarster der H. H. Boeken te worden erkend op het Nieuwe Testament beschouwd als puur historisch document.

In hare kwaliteit van verklaarster heeft zij de beteekenis van sommige teksten gedefinieerd, zij het ook van slechts zeer weinigen Maar daarboven verlangt zij van den Katholieken bijbelvorscher, dat hij in 't algemeen gesproken, bij zijn schriftuurverklaring de oogen gericht zal houden op de „analogie des geloofs".

De bijbel is voor de Katholieke Kerk niet de eenige geloofsregel. Daarom is de Kerk volstrekt niet gedwongen geheel hare belijdenis in de H. Schrift terug te vinden, of met dat doel bijbelteksten op de pijnbank te leggen tot men er een verklaring aan ontlokt, die ze in werkelijkheid niet bevatten!

Een Katholiek is als exegeet niet ingesloten, niet vastgebonden, niet in zijne beweging verhinderd door de uitlegging der H. H. Vaders, zooals men dikwijls voorgeeft. Alleen ingeval en inzooverre de bijbelverklaring der H. H. Vaders de leer der levende Kerk belichaamt, heeft zij voor den Roomschen bijbelgeleerde bindende kracht.

De Katholieke Kerk tenslotte, bezit, psychologisch gesproken, al de noodige voorvereischten voor schriftuurverklaring. Want zij bezit denzelfden Geest als degenen, die de H. H. boeken neerschreven. Zij sluit met name bij de schrijvers van het Nieuwe Testament zoo onmiddelijk mogelijk aan, daar zij met hen éénzelfde corporatie vormt. Daarom heeft Zij bij goddelijk erfrecht de onvervreemdbare bevoegdheid om de schriftuur te verklaren.

De Katholieke Kerk is bij bijbelverklaring niet puur speculatief geïnteresseerd, zooals een oudheidkundig genootschap bij de interpretatie van oude teksten. Zij heeft een veel hooger, een veel vitaler belang bij alle bijbelkwesties van vroeger en van thans. En ook die van den tegenwoordigen tijd treedt zij, toegerust met geheel de wapenrusting der hedendaagsche wetenschap, zonder vrees onder het oog.

Hoe moet men met ons volk omgaan?

In de Indische Vragenbus van het Tweede Nummer der Indische Editie van *De Maasbode* lezen we:

Deze vraag wordt door haast iedereen gesteld, die zich voor den eersten keer opmaakt naar (Curaçao.) Waarschijnlijk wordt ze tegenwoordig meer vernomen dan vroeger. Dat zou een goed teeken zijn; het zou er opwijzen, dat het besef is opgekomen, dat men er onder de bruine broeders niet meer komt met vuist en vloek, maar met menschwaardige en menschkundige behandeling; niet meer met overheerscherij, maar met humanen omgang op voet van gelijkheid. Des te meer is dus noodig kennis van land en volk, van 's volks eigenaardigheden, hebbelijkheden en natuurlijk ook onhebbelijkheden. Men wil van het zoo vreemde, zoo andere menschenslag op de hoogte zijn, alvorens er zich aan te wagen. Ook is men à priori over den omgang met dén bruinen broeder niet gerust; hij staat de laatste jaren niet meer in zoo goed gerucht als vroeger; men verneemt niet zonder zorg, dat de inlander, die zich letterlijk alles liet aanleunen, onder misverstanden zoowel als onrechtvaardigheden even onbewogen bleef — of althans scheen te blijven — aan het verdwijnen is.

Intusschen is de gestelde vraag niet maar zoo ineens volledig te beantwoorden. De omgang met den inlandschen medemensch is vooral een kwestie van ervaring, van leeren uit de praktijk. Het is echter wel mogelijk, den baar eenige aanwijzingen te geven, voldoende om hem te leiden bij zijn eerste schreden op het doornig Indisch levenspad. Men komt met den inlander het verst, door hem te behandelen, zooals men ieder ander mensch behoort te behandelen en men staat in een inlandsche omgeving het sterkst, door te doen, wat men overal ter wereld moet doen, op straffe van het anders tegen zijn milieu af te leggen.

Men moet er, om te beginnen, tegenover den inlander, fatsoenlijke manieren op nahouden; men moet zich onthouden van vloeken, slaan en uitvaren; men moet niet probeeren den overheerscher uit te hangen; men houde zich zelf tegenover den inlander niet voor een exemplaar van een superieur menschensoort. Voor één keer steke men zijn wijsheid bij Multatuli op en herinnere zich bij voortduring diens vermaning: de Javaan is een mensch.

Gewaarschuwd zij tegen verval in het tegenovergestelde uiterste. Men zoeke zijn heil niet in een neerbuigende vriendelijkheid, noch in een gemeenzaamheid, die buiten de perken der gegeven maatschappelijke en gezelschappelijke verhouding valt. De Westerling houdt daar absoluut niet van en steekt in zijn hart den draak met de overminzamen. Hij geeft zijn vertrouwen het minst aan wie hem hun vertrouwen opdringen; dit is dus niet de weg ter verbroedering.

De inlander heeft een zeer zuiver gevoel voor rechtvaardigheid en billijkheid. Wie den inlander geeft wat des inlanders is, wint zijn vertrouwen; hij kan veel van hem gedaan krijgen

en hem wordt voor het overige veel misverstand vergeven. Van hem neemt de inlander een verdiende afstraffing aan. Men vermijde als de pest, om den bruinen broeder geldelijk te kort te doen; men probeere zijn tekort aan betaling voor eenigen gepresteerden dienst nimmer te dekken met een vloed van groote woorden. Vooral hoede men zich voor het uitdeelen van onrechtvaardige straffen bij het handhaven van orde en tucht op het gebied van zijn bemoeienis. Men late zich niet wijs maken, dat alle inlanders dieven zijn; maar men zij zoo wijs om te begrijpen, dat zijn have en goed voor dit materieel al bijzonder weinig gezegende volk van bovenmate groote waarde zijn — en dat alle menschen, ook de bruine, zwak zijn.

Nergens ter wereld komt men tot het noodige prestige onder de leuze: let op mijn woorden, maar zie niet naar mijn werken — ook in de inlandsche niet. Voor het verwerven en behouden van autoriteit is niets zoo noodzakelijk als een moreele levenswandel. Deze waarheid-als-een-koe zij ter beantwoording van de gestelde vraag nog eens opgehaald, omdat de koloniale Nederlander zich daaraan al bijzonder weinig heeft gelegen laten liggen. Het is, in het algemeen genomen, juist door een ergernis gevenden levenswandel, dat hij, drie eeuwen lang, den naam en het prestige van het Nederlandsch element door de modder heeft gehaald en verzwakt. De minder goede gezindheid van den bruinen broeder, om niet te zeggen zijn weerzin tegen het uitheensch element, is voor een goed deel uit het privé wangedrag van vele „overheerschers" te verklaren. Men late vooral na achter de inlandsche vrouwen aan te loopen; behalve voor het zieleheil is dat funest voor het prestige. De bittere ervaring leert, dat deze vermaning ook niet misplaatst is in een krant met hoofdzakelijk roomschen lezerskring.

Ten slotte zorge men er voor, van de landstaal redelijk op de hoogte te zijn; in ieder geval zorge men het (papiamentsch) machtig te wezen en boven dien bekwame men zich zoo spoedig mogelijk in de taal van de streek, waar men werkzaam is. Zonder taalkennis geen verstandhouding, geen vertrouwen, en geen respect bij het inlandsche volk — wel misverstand op misverstand, met al de gevolgen van dien, tot moord en doodslag toe, naar de ondervinding leert. Men verbeelde zich niet, dat het er met de taal zoo nauw niet op aan komt en dat men er best wat Hollandsch, vooral krachtig Hollandsch, doorheen kan gooien, wanneer de inlandsche taalkennis faalt. Dat is een van de zekerste manieren, om zich bij den inlander belachelijk te maken — en wát komt er dan van het prestige terecht?

Wanneer men met het vorenstaande rekening houdt, zal het met den „omgang" met den inlander verrassend gemakkelijk vlotten. Het peilen en schieten van diens zieleleven, het verkrijgen van inzicht in het raadsel van het (Westen,) dat zijn uiteraard zaken van later zorg.

Correspondentie van St Martin.

Philipsburg, den 12n Augustus 1921.

Vertrek van den heer Gezaghebber der Bovenwindsche eilanden naar St. Eustatius.

Op den avond van den 20n Juli is de Gezaghebber vergezeld van den Ommegaanden Officier van Justitie en twee gewapende politie-agenten plotseling naar St Eustatius vertrokken. Het gerucht liep, dat aldaar een opstootje had plaats gehad. Uit het onderzoek, waarbij zoowat 20 getuigen werden gehoord, is echter gebleken, dat een politie-agent bij het arresteeren van iemand eenigszins zonder tact had gehandeld. Eene schaar van ± 500 menschen vroeg den Officier van Justitie, tevens waarnemenden Gezaghebber, den Heer MUSSENDEN, de invrijheidstelling van den arrestant Mr. Mussenden ried de menigte aan om stil uit een te gaan en zich rustig naar huis te begeven, en de zaak aan hem over te laten. Dit geschiedde, toen liet de Heer Missenden anderhalf uur daarna, nadat hij de zaak onderzocht had, den arrestant vrij.

Bij het rechterlijk onderzoek van den ommegaanden Officier van Justitie, den Heer E. S. A. HOEKSTRA, was de Heer Gezaghebber zelf tegenwoordig.

Er was geen kwestie van een optreden ven het volk tegen het Bestuur, maar wel eene soort van hysterische vrouwendemonstratie, met als hoofdmoment het werpen van een leegen flesch tegen een politie-agent; Dus niets anders dan een storm in een glas water.

Bevordering van den Heer A. W. de Haseth, Ontvanger, tevens plaatsvervangend Gezaghebber:

Dezer dagen kreeg men het telegrafisch bericht dat de Heer de Haseth tot district-meester op Curaçao was benoemd.

Met deze gelegenheid gaat de nieuwbenoemde naar zijn geboorteland om zijn nieuwe betrekking op zich te nemen.

Gedurende zijnen diensttijd alhier hebben wij dien Heer leeren kennen als een geduldig en bescheiden ambtenaar, die zich precies te 8 ure 's morgens op zijn kantoor bevond en jegens iedereen beleefd en dienstwillig was.

Een voorspoedige reis, behouden aankomst op Curaçao en verdere bevordering op zijn loopbaan worden hem en zijn geacht huisgezin hierbij toegewenscht.

De door de overplaatsing van den Heer de Haseth ontstane vacature is door de Heeren W. R. Plantsz en W. J. Nisbet tijdelijk aangevuld, de eerste Heer in de hoedanigheid van ontvanger enz, en de laatste in die van Ambtenaar belast met de Posterij enz. Onze welgemeende gelukwenschen!

De pokken-vrees. Het Nederlandsche barkje "Sea-bird" is van Marigot naar St. Kitts gegaan met 24 arbeiders, voornamelijk inboorlingen van St. Kitts en Nevis, die pas van Santo Domingo teruggekomen waren. Onder de passagiers was er een die aan pokken leed, en dadelijk is hij naar het quarantaine station aldaar gebracht, en werden de andere passagiers geïsoleerd.

De Fransche schoener „Verdun" is onlangs te Marigot aangekomen met 350 arbeiders aan boord. Bij het onderzoek van den Gouvernements Geneeskundige viel op twee dier passagiers de verdenking dat zij aan milden vorm van variolen leden. De Fransche autoriteiten wilden gemelden schoener met zijne menschelijke lading naar Guadaloupe doorsturen om aldaar behoorlijk ondezocht en berookt te worden.

De arbeiders hebben echter geweigerd daar naartoe te gaan, de zaken en het tuig van het schip stukgesneden en alle mogelijke streken uitgevoerd. Door ons draadloos station werd van den

Maire van het Fransche gedeelte van het eiland een telegram aan den Gouverneur van Guadeloupe verzonden om de hulp van een oorlogsschip in te roepen.

Een antwoord van 90 woorden werd telegrafisch teruggezonden. Wat dat antwoord is, weten wij niet, maar dit weten we, dat gevolg gevend aan dat telegram de Maire bepaald heeft dat de gezonde arbeiders te „Bluff" zullen landen en aan eene quarantaine van 14 dagen onderworpen worden. Vrijwilligers houden dag en nacht de wacht. De contrôle is zóó streng dat degene die tracht te ontsnappen onmiddellijk doodgeschoten zal worden. Een 7 tal aan boord gebleven ziektegevallen is met den bovenvermelden schoener „Verdun" naar Guadeloupe doorgereisd. Later is er een Fransche Dokter gekomen om de lui te Bluff te inspecteeren, in te enten en alle maatregelen te nemen om de verspreiding der ziekte tegen te gaan.

Terwijl dit alles op het Fransche gedeelte gebeurde, en de Maire verscheidene keeren naar Philipsburg is gekomen om in overleg met den Gezaghebber te handelen, liet deze niets onbeproefd om de ingezetenen van het Nederlandsch gedeelte van het eiland tegen het indringen van die besmettelijke ziekte te beveiligen.

Eene vergadering van den Raad van Politie werd belegd tot het bijwonen waarvan eenige der voornaamste lui zijn uitgenoodigd. De toestand is aandachtig besproken, waarna de Raad heeft besloten, zoo ziektegevallen van pokken zich op het Fransche gedeelte voordeden, de volgende maatregelen in acht te nemen: 1o te bevelen dat de politie-agenten alle verkeer met het Fransche gedeelte zullen stoppen, des noods met geweld; 2o Vrijwilligers op te roepen om maatregelen uit te voeren; 3o verplichte vaccinatie 4o isolatieplaats in te richten op Fort Amsterdam.

Het natte seizoen: Dit is zoogoed als ingetreden. Wat een verschil in het uiterlijk aanzien onzer bergen! Alles ziet er nu behoorlijk, frisch en groen uit. De landbouwkundige heeft nu de kans om het nut van zijn ambt te bewijzen, want sedert zijn aankomst alhier is het niets anders dan droog weer geweest, met eene periodieke besprenkeling van wat regen uit een paar vliegende buien. Wat er op gebied van landbouw uit te voeren is ligt nog in 't verschiet. Hoe gunstig echter de toestanden mogen wezen, men moet toch begrijpen, dat de oppervlakte van het te bebouwen land in Nederlandsche gedeelte van het eiland te beperkt is om te veel onkosten van Gouvernementswege te rechtvaardigen In weerwil van de ongunstige weersgesteldheid, zijn er toch een paar nieuwe gewassen ingevoerd.

De pokken te Anguilla. Er zijn een paar gevallen op dit eiland. Drie schoeners zijn onlangs aldaar aangekomen met zoowat 350 arbeiders. Op elk schip was er een ziektegeval. Deze schepen zijn aan een quarantaine van 21 dagen onderworpen en de zieken geïsoleerd. Op het eiland zelf zijn een paar gevallen.

Zoowel op het Fransche als op het Nederlandsche gedeelte worden de baaien en andere landingspunten streng bewaakt door gewapende macht, bestaande uit hulp-politieagenten.

Aankomst van den Pakketschoener. Met de schooner „Estelle" is de Heer Fl. Conner, telegrafist, gearriveerd. Volgens gerucht, komt ook gauw de Chef over Trinidad. Dr. Nunes met familie is ook op terugreis.

Met deze gelegenheid gaan twee R. K. weezen naar het St Vincentius gesticht op Curaçao om aldaar opgevoed te worden.

Met blijdschap vernam het St Martijnsche volk, dat den Zeer Eerwaarden Heer Pastoor Gijlswijk gedurende zijnen diensttijd alhier goed heeft leeren kennen, dat Z. H. E. W. tot Visitator voor Natal, Zuid-Africa is benoemd. Nog verdere promotie wordt hem hierbij van harte toegewenscht.

INGEZONDEN.

Aruba, 25 Augustus 1921.

Mijnheer de Redacteur,

Onder toezending van nevenstaande stukken, t.w.: een afschrift van een brief, dd. 24 dezer maand, van de Heeren Landraden alhier aan mij gericht en van een protest, d.d. 23 dezer, onderteekend door een 53tal ingezetenen dezes eilands — wordende de namen dezer onderteekenaars op het afschrift niet overgenomen — verzoek ik UEd. beleefd deze stukken een plaatsje in uw blad te gunnen.

Daar zoowel de brief van de Landraden als het Protest der ingezetenen betrekking hebben op het in Uw blad van l.l. Zaterdag (20 Augustus) opgenomen stuk, ingezonden door „Een Opmerker van Aruba," welk stuk mijn persoon raakt, vertrouw ik dat UEd. tegen de opname, en wel in het eerstvolgend nummer, geen bezwaar maken zal.

Dankend en achtend,

De Gezaghebber van Aruba,
J. F. QUAST.

Aruba, 24 Augustus, 1921.

Naar aanleiding van een ingezonden stuk, voorkomende in de „Amigoe di Curaçao," van den 20n. dezer, No. 1962, onderteekend door "Een opmerker van Aruba," meenen wij, mede uit naam onzer mede-ingezetenen, ons tot U.H.E.G. te moeten richten, ten einde, met opzijlaten van alle andere daarin voorkomende verkeerde voorstellingen van zaken, meer speciaal onzen grief kenbaar te maken wegens hetgeen, ons dunkt tegen beter weten in, van Uw ambtelijk optreden en daarmee in verband staande omstandigheden gezegd wordt.

Waar wij ons in zoo menigen kring bewegen en steeds voeling met onze medeburgers houden, meenen wij alleszins gerechtigd te zijn te kunnen beweren, dat wij volkomen op de hoogte zijn van hunne gevoelens en hunne bedenkingen.

Welnu dan, wij stellen er prijs op te verklaren:

— dat U bij Uw ambtelijk optreden steeds angstvallig alles vermeden heeft, waarvan gezegd kan worden, dat U zich door Uw godsdienstige of politieke beginselen daartoe heeft laten leiden;

— dat er op ons rustig eilandje niets, in het geheel niets, te bespeuren is van „ingewikkelde toestanden, die tot barsten dreigen", evenmin van „onlusten en jaloezie in bestuurlijke zaken", waarmee blijkbaar ontevredenheid over Uwe handelingen als bewindsman bedoeld wordt;

— dat, mocht dat het geval zijn met „Opmerker", het dan voor zoover ons bekend met dien enkeling zal zijn;

— dat geen van ons beiden de meening deelt, noch ooit tegen iemand heeft verkondigd, dat het aanbevelenswaardig zal zijn „den Gezaghebber om de zes maanden af te wisselen", zooals door „Een Opmerker gezegd wordt;—

Wij vertrouwen, Mijnheer de Gezaghebber, dat U in de taal van dien enkeling „Opmerker" niet de gevoelens van het Arubasche volk zal meenen te zien, doch dat U zich daarboven zal weten te stellen en zich niet de lust en de energie zal laten benemen te doen, wat gedaan kan worden om de welvaart van dit meer speciaal aan Uw zorg toevertrouwde deel der Kolonie te bevorderen.

Op onze medewerking kan U ten allen tijde staat maken.

Met de mededeeling dat U van dit schrijven naar goedvinden kan gebruik maken, teekenen wij

Met gevoelens van de meeste hoogachting.

De Landraden,
(get.) L. C. Kwartsz.
„ Max. F. Arends.
Voor afschrift.
De Gezaghebber van Aruba,
J. F. Quast.

Aruba, 23 Augustus 1921.

PROTEST.

Naar aanleiding van het artikel voorkomende in de „Amigoe di Curaçao" van den ~~20n. Augustus d.j., ondertge-~~kend door „Een Opmerker van Aruba", waarbij het Bestuur van onzen geachten Gezaghebber J. F. Quast zeer ten onrechte van eene verdenking als partijdig zijnde en Z.H.E.G.'s persoon van sterke politieke kleur publiek aangevend, worden schuldig gemaakt, meenen ondergeteekenden naar de stem van hun geweten gevolg te moeten geven en spontaan met alle kracht daartegen op te komen, terwijl zij naar waarheid hierbij willen staven, dat in geen opzicht eenige aanmerking te maken is te hen opzichte van het optreden en Bestuur van onzen voornoemden Gezaghebber, om welke redenen Z.H.E.G. zich steeds de meeste achting, liefde en voldoening van de bevolking heeft waardig gemaakt.

Aldus uit plichtbesef onderteekenen
Volgen drie en vijftig handteekeningen
De Gezaghebber van Aruba,
J. F. Quast.

Aruba, Angustus 26, 1921

Geachte Heer Redakteur,

Veel opschudding heeft het laatste artikel verschenen in Uw geacht blad van een opmerker van Aruba" op ons eiland (meest in lethargischen toestand) veroorzaakt. Den opmerker zij bedankt voor zijn initiatief om wat leven in de brouwerij te brengen en wat stof voor gesprekken te verschaffen; dat anderen hem mogen na volgen wenschen wij van harte.

Waarom dan toch een aanslag op hem gedaan door middel van een Protest tegen zijne beschrijving van het verloop der laatste verkiezing, alsof hij in dit relaas iets gezegd had bezijden de waarheid? Waarom een fel anti-katholiek als beschermer van den gezaghebber in angstige spanning (in een Auto rijdend, omdat hij niet kon loopen) aan de deuren van katholieken, met een argloozen katholiek als introductie om protesteerende handteekeningen af te bedelen, ontkennende dat de gezaghebber in zijn openbaar leven kleur heeft bekend?

Want wat zijn de feiten?

Als hooger staande Maçon heeft de Gezaghebber onderricht gegeven aan leeken Maçons alhier bij de op- en inrichting van de Loge, persoonlijk daarvoor het geld, dezelve geinstalleerd en ingewijd. Bij de openbare demonstratie der mede oprichters ten teeken van den vreugdedag der inwijding, had de gezaghebber op 't Gouvernements' huis, evenals de anderen op hunne respectievelijke particuliere woning, twee dagen de Hollandsche vlag laten wapperen.

Mij dunkt, dat deze publieke feiten wel kunnen bewijzen, dat de gezaghebber op aanmerkelijke wijze kleur bekend heeft en ik sluit mij aan bij de meening van den opmerker en andere zelfstandige katholieken en maçons die niet hebben willen protesteeren, en volstrekt niet willen ontkennen dat de gezaghebber in zijn openbaar leven sterk kleur bekend heeft.

Heeft de opmerker niet allen reden om te vermoeden dat, indien de heer HENRIQUEZ, fel anti-katholiek, in den P. Raad. zitting krijgt, het belang der Katholieken zoomin als dat van andere Maçons alhier, die de Heer H. verdoemt wegens hunne afzijdigheid van zijn Loge, in den Raad niet zou behartigen? En mag opmerker daarom niet van harte wenschen, dat de Heer H. nimmer zitting krijge in den Politieraad?

Wordt het dan als een schande beschouwd, dat de gezaghebber zijn kleur bekent, of is er soms aan die bekenning eenig kwaad verbonden?

Hierop moet uitsluitend het geweten van den gezaghebber antwoorden.

Veel wil ik zeggen, maar zwijgen is soms goud.

Op onverholen feiten berust het artikel van den opmerker en uitsluitend onverbiddelijke waarheid behelst het, duidelijk in te zien door ieder nuchteren aanschouwer.

Dankend, hoogachtend,
Een opmerker.

Berichten uit de Kolonie.

Z. H. Paus Benedictus XV.

Heden 3 September treedt Zijne Heiligheid Paus Benedictus XV het achtste jaar zijner regeering in en herdenkt Dinsdag a. s. den zevenden verjaardag zijner Kroning. Geheel de Katholieke Kerk bidt voor haar Opperhoofd op deze twee gedenkdagen, opdat zijn zegenrijk bestuur strekken moge tot uitbreiding van Gods Rijk op aarde, het rijk van vrede en waarheid.

Paus BENEDICTUS werd hoog begenadigd door God, en kon herhaaldelijk bewijs geven van de verhevenheid der Katholieke Leer en van de onverwoestbare kracht van het Katholiek ~~Geloof. De Paus toont zich weer te~~ zijn het zedelijk middelpunt der christelijke beschaving. In weinig jaren heeft de Katholieke overtuiging zelfs haar bitterste vijanden beschaamd, zij trekt overwinnend de dolenden binnen de stralen van haar licht, ontmaskert de valschheid harer belagers, en wint met den dag aan invloed bij Regeeringen en Volken.

In September zal er te Rome een Congres worden gehouden van Jonge Katholieke Mannen. Bij die gelegenheid zal het lijk van Leo XIII publiek plechtig worden overgebracht van St. Pieter naar St. Jan van Lateranen, om in het praalgraf, door den Katholieken Werkman gesticht ter eere van den Paus der Werklieden, te worden bijgezet. Hoe zijn de tijden veranderd sinds Pius IX begraven werd, onder uitfluiting eener dreigende menigte. Benedictus' bestuur is een voortzetting van Leo's gedachte, zijn glorie toont hoe schitterend de idee van Leo heeft door gewerkt om het socialisme te bestrijden. De democratie wordt weer christelijk, dank zij het werk der Pausen, waardoor, naar we hopen, de wereld bevrijd zal blijven van den woesten inval van communisten en bolsjiwieken.

Vormreis.

Na voorverledene week het H. Vormsel te hebben toegediend in de Cathedrale Kerk en die der H. Familie, en deze week op Sta. Rosa, vertrekt Mgr. VUYLSTEKE Maandag a. s. met de *Frieda* naar Aruba om te gaan vormen in de vier parochies van dat eiland.

Pastoor van den Elsen.

Vóór zijn vertrek van Pietermaai heeft Pastoor M. v. D. ELSEN nog op plechtige wijze het beeld ingewijd van zijn Beschermer, de Patroon der Zieken, St. Petrus, Martelaar. Dat is tevens een dankbare herinnering aan zijn werken in de Parochie van den H. Rozenkrans, waar men hem met leedwezen ziet vertrekken. Maar op Otrabanda heet men Z.Eerw. dubbel welkom als Plebaan der Kathedrale Kerk.

Ter Opwekking.

Gisteren werd er een mooi feest gevierd door de jongste vereeniging in de aloude St. Annakerk. De adoratievereeniging, door den Hoogeerw. Pater Vicaris MARTIN LUYCKX verleden jaar opgericht, vierde het eerste jaar van haar bestaan. Plechtige Mis met preek, plechtig lof en heel den dag aanbidding op rijk versierd altaar.

In geen kerk onzer Missie kan dergelijke Vereeniging zoo goed tot haar recht komen als in de Cathedraal, zoo midden tusschen de bevolking gelegen. Dat dan iederen Donderdag de St. Anna kerk gevuld worde met trouwe aanbidders van Jezus in 't H. Sacrament. Dat de Vereeniging groeie en bloeie en zich krachtig uitbreide onder onze Katholieke Bevolking.

Koninginnedag.

Wat is die dag weer in vroolijke opgewektheid gevierd, ordelijk en toch vol geestdrift. 't Program der feestcommissie begon eerst om half tien zich geregeld af te wikkelen, maar al heel vroeg stonden er duizenden voor het Gouvernementshuis te wachten op de dingen die komen zouden. En ze kwamen vol pret en met echt onschuldig genoegen. Het boegspriet loopen trekt altijd en stemt al dadelijk tot algemeene vroolijkheid. De waaghalzen die zich boven het water wagen op ronden paal, gaven de koddigste standen te zien bij hun moeite om het evenwicht te bewaren. En dan die onverwachte val in zee met een plons! Goed, dat alleen echte waterrotten worden toegelaten.

Bij de officieele audiëntie ten paleize deed het oudste Lid v. d. Raad van Bestuur Dr. H. FERGUSON het woord Deze verjaardag van H. M. was haar 23ste als Koningin, de 41ste van haar leven. Moge onze geliefde Vorstin over twee jaar bij haar zilveren regeeringsjubilé Rijk en Koloniën geheel hersteld zien van de schokken ondervonden bij den grooten wereldoorlog.

Z. Exc. Gouverneur Mr. JOHN BROWN GORSIRA bedankte voor de heilwenschen der Bevolking, zoo welsprekend geuit, en beloofde H. M. namens allen te zullen feliciteeren.

De Club *De Gezelligheid* hield hierna receptie, terwijl de volksspelen maar steeds hun gang gingen om de algemeene feeststemming er in te houden.

O, wat leent onze haven zich toch eenig als centrum voor zulke volksspelen!

Hoe meer de feestcommissie deze weet te concentreeren, hoe beter. Zooveel mogelijk aan de zeezijde der brug. Dáár kan het meeste volk ervan genieten.

's Middags waren er weer duizenden op het Brionplein op de trottoirs waartusschen een flinke breede weg voor het hardloopen en touw trekken open bleef. We hebben genoten, volop genoten om de algemeene vreugde welke er heerschte onder het volk. En toch! hoe ordelijk en gedwee bij de minste aanmaning der Politie om niet op te dringen is datzelfde volk ook bij zijn hoogste feeststemming.

Een oogenblik dachten we aan een ernstig ongeluk, toen de feestcommissie op het slot der wedstrijden een bende van wel twintig jongens los liet om door vijf hangende tonnen te kruipen. De jongens wierpen heel het tonnenstelsel omver, gelukkig zonder dat de zware bovenbalk iemand op het hoofd viel, renden over het zeil in plaats van er onder door te kruipen en wipten over de schutting, die het beter hield en niet omkieperde.

Dat was een gewaagd lolletje, evenals bij het touwtrekken de telkens behulpzame hand te veel geleid werd door feeststemming.

Niet bij de feestcommissie zelve, maar bij hare helpers.

Vinden we dat nu zoo erg! Heelemaal niet! Maar er dient op gelet, opdat het later niet erger worde.

Nu was het de komische kant der veredeling van het volksvermaak.

Over de match elders in ons blad.

De bioscoop begon op tijd, hield bijna geen pauze, was zeer duidelijk en hield door *Charlie Chaplin* als vagebond en detective en door een submarine geschiedenis de spanning erin. Wij danken de Commissie voor de keuze dezer stukken. Vuil was er niet bij.

Het vuurwerk duurde anderhalf uur!!

Dat was na dien vermoeienden dag te lang. Meerdere tusschenstukken te gelijk afgestoken door vele rappe handen onder behoorlijke leiding zal den totaal indruk verhoogen. Er waren mooie stukken genoeg bij.

Onze Draadlooze.

De Heer MGLENKAMP heeft van St. Martin uit geseind en de Gouvernementssecretaris heeft hier gepubliceerd, dat de verbinding met St. Martin N. G. van 1 September af geopend is. Men heeft gelegenheid tot telegrafeeren op iederen werkdag van 8—11 v. m. en van 2—5 n. m. op Zon- en feestdagen van 2—5 uur n. m.

Het tarief tusschen de Nederlandsche. Antillen onderling is 20 cts per woord met 2 Gld. als minimum, en voor andere stations 30 cts per woord zonder minimum.

Wij wenschen Bestuur en eilandbewoners en ons zelf geluk met dezen vooruitgang.

Virginia.

Dezer dagen wordt deze pakketschoener van de Bovenwinden verwacht om passagiers en correspondentie over te brengen, nu de *Estelle* gerepareerd wordt.

Van Rensselaer.

Wegens verbouwing aan boord zal dit schip een week later uit Amsterdam vertrekken, zoodat de nieuwe Gouverneur niet voor 12 of 13 October hier verwacht kan worden.

Hadden we dat geweten!

H. M. de Koningin en de Koningin-Moeder zijn met Z. K. H. de Prins en Prinses Juliana Woensdag ll. afgestapt aan het Pensionaat *Welgelegen*, waar de Koninklijke Familie geheel den dag heeft doorgebracht te midden der Pensionaires en haar talrijk gevolg van Indische, Japansche en Chineesche Princessen.

Sparta-Les Etrangers 3-1.

Zondag 1.1. had de wedstrijd plaats tusschen de overwinnaars van *Leonidas* en *Jong Holland*.

Om 5 uur, een half uur over tijd, werd de bal door v. Lente aan 't rollen gebracht. In het begin heeft *Les Etrangers* de leiding. Een mooi schot op het doel wordt door Gorsira gestopt. Daar de de doelverdediger meer dan twee passen met de bal doet, fluit de scheidsrechter en geeft *penalty*. Dit laatste verrast ons. Voor een overtreding van art. 8 mag geen strafschop maar een vrije schop gegeven worden. In "De Regels van het Voetbalspel" staat:

"Voor het dragen van de bal door de doelverdediger *moet* een vrije en *geen* strafschop gegeven worden," C. J. Groothoff, Hoofdredacteur van "Het Sportblad" schrijft in zijn bekend werkje over "Voetbal-Rechtspraak" het volgende:

"Indien de voetbalverdediger meer dan twee passen met de bal doet, overtreedt hij art. 8, waarvoor een vrije schop, waaruit *niet* direct kan gedoelpunt worden, gegeven moet worden."

Behoudens deze vergissing, die zich later nog eens herhaalt heeft in het voordeel van *Sparta*, was de leiding onberispelijk.

De strafschop wordt door v. Lente in een doelpunt omgezet 0-1.

Even daarna wordt deze speler door een schop boven de knie gekwetst, waardoor het hem bijna onmogelijk wordt nog aan het spel deel te nemen. Hierdoor wordt de verhoede van *Les Etrangers* erg verzwakt.

Na een poosje zorgt Valdeblanquez, *Sparta's* rechtsbuiten voor een gelijkmaker 1-1. Met deze stand gaat rust in.

Na de pauze geeft de scheidsrechter *penalty* voor overtreding van art. 8 (zie boven) op het doel van *Les Etrangers*. De doelverdediger slaat de bal terug, maar met een tweede schot geeft Laurens hem het nakijken 2-1.

Nog eenmaal weet deze speler de keeper te verrassen en brengt daardoor de stand op 3-1, waarin geen verandering meer komt.

Een Toeschouwer.

Om het Kampioenschap.

Tot onze spijt is op koninginnedag de eindwedstrijd om het kampioenschap onbeslist gebleven, ondanks de de verlenging. De enorme massa belangstellenden trokken dus eenigzins onvoldaan naar huis. Daar er niet geloot is, zullen Zondag 11 September de partijen opnieuw moeten kampen en wij hopen dan uitvoeriger over een besliste strijd te kunnen schrijven.

Het zal ons zeer aangenaam zijn, als dan scheidsrechter Reitsma weer de leiding wordt opgedragen, die op zoo'n kalme wijze, zich onberispelijk van zijn moeielijke taak heeft gekweten.

Eindwedstrijd Voetbal-kampioen.

Een groote menigte toeschouwers, naar schatting 3 à 4000, waren op den 31n Augustus 1921 naar Mundo Nobo opgegaan om de eind-wedstrijd tusschen Sparta I en Juliana I te zien. Precies op tijd liet de scheidsrechter de heer Reitsma, beginnen. Sparta had het opgooien gewonnen en verkoos tegen wind in, maar zon in den rug te spelen. Al dadelijk zaten de Sparta mannetjes flink op den bal en wisten het leder al vlug op Juliana's doelgebied te brengen, doch zonder resultaat. Van beide zijden werd flink aangepakt en men leverde mooi spel; vooral de heeren Nijhof en Tromp lieten mooi spel zien. Aan Domacassé een goede raad: geeft de bal vlugger over, drijft niet te lang, daar wint ge meer mede, dan met het zoogenaamde „publiekspel". Wanneer ge een mannetje gepaseerd zijt, dan de bal vlug over, dus nog meer zamenspel geven. Bij Juliana blonk vooral de spil uit, een forsche, flinke speler, zonder ruw te zijn. Het leek wel of Hendriks, de Haan en Groenendijk hun dag niet hadden. Zij leverden geen spel, zooals men van hen verwacht had. De rust ging in met 0-0.

Om half zes weer begonnen, het spel van Juliana iets beter, ook kwam bij Sparta de heer G. C. de Haseth meer los, terwijl Nijhof zichtbaar verslapte. Daar om zes uur tijd gefloten werd en de stand nog steeds 0-0 was, werd besloten, volgens het reglement 2 × 7½ min. te verlengen. De eerste 7½ min. leverde niets op, doch in de tweede 7½ min. dacht iedereen, dat Groenendijk een doelpunt zoude maken doch hij trapte naast grond dan bal. Doordat het donker geworden was, kon er niet meer gespeeld worden en is besloten Zondag 11 September over te spelen.

Nu iets over scheidsrechter en publiek:

De scheidsrechter was m. i. niet partijdig noch voor de eene noch voor de andere, alleen had hij meer mede moeten loopen om het spel beter te kunnen volgen, dan had hij wel eene „handsbal" kunnen zien, maar „maar de beste stuurlieden staan aan wal" en dit vooral aan het publiek: moedigt uw partij of favoriet aan, maar valt noch de spelers en vooral niet een scheidsrechter lastig over beslissingen, want dit werkt op de spelers onaangenaam en voor den scheidsrechter, wiens taak toch al zeer moeielijk en *ondankbaar* is, is dit minder prettig.

Daarom aan het publiek: bemoeit U niet met beslissingen van den scheidsrechter.

Een oud voetballer.

Officieele Berichten.

Aan den beambte van de polikliniek H. Rosbergen alhier, is als zoodanig op zijn verzoek eervol ontslag verleend en G. Wentholt is als zoodanig aangesteld.

Aan den hulpopzichter bij den vuurtoren aan de N. W. punt van Aruba J. A. de Veer is tot verder herstel van gezondheid 14 dagen verlofsverlenging verleend, en F. A. van Dinther is voorloopig met de functien van De Veer belast gebleven.

Aan den telegrambesteller W. de Cuba op Aruba is tot herstel van gezondheid 8 dagen verlof verleend en N. de Cuba is met zijn functien belast.

De gouvernements-geneeskundige J. Oduber is tijdelijk op Bonaire werkzaam gesteld en de gouvernementsgeneeskundige J. de J. Arends zal belast blijven met den geneeskundigen dienst in dat gedeelte van het 2de district dat door Dr. Oduber werd verzorgd, tot den terugkeer van deze.

Aan den brievenbesteller-lantaarnopsteker op St. Eustatius J. A. W. Busby is op zijn verzoek eervol ontslag als zoodanig verleend.

De heer R. F. W. Boskaljon is benoemd tot Secretaris van de Gezondheidscommissie alhier.

Aan de hoofdvlechtster aan de zusterschool te Simpsonsbaai St. Martin Mej. Harriette Peterson is op haar verzoek eervol ontslag als zoodanig verleend en Mej. Sarah Peterson als zoodanig benoemd.

Aan de agent van politie 2de kl. A. N. Goeloe van Bonaire is tot herstel van gezondheid 14 dagen verlof verleend.

De 2de commies R. F. W. Boskaljon, met verlof, is op zijn verzoek met ingang van den 1n. September in activiteit hersteld en tijd. bevorderd tot 1ste commies.

Koninginverjaardag gevierd door 't Garnizoen.

PROGRAMMA.

van de wedstrijden voor de Brigadiers en Soldaten gehouden den 1en en 2n September 1921 ter gelegenheid van den verjaardag van H. M. DE KONINGIN.

Donderdag 1 September

7 tot 8 uur v. m.	Ordeoefeningen.
8 tot 9 uur v. m.	Zwemmen. (over de haven)
9 tot 9½ uur v. m.	Houtjes rapen.
9½ tot 10 uur v. m.	Hoog springen.
11½ uur v. m.	Kegelen.
4.30 tot 5 . uur n. m.	Hardloopen met hindernissen.
5 tot 5.30 uur n. m.	Mastklimmen.
5.30 tot 5.45 uur n. m.	Uitvoering van tweetal zangnummers.
5.45 tot 6 uur n. m.	Stelten loopen.
6 tot 6.30 uur n. m.	Ezelrijden.
8 uur Bioscoop in het	Theatro Americano.

Vrijdag 2 September

7 tot 8 uur v. m.	Hindernisbaan.
8 tot 9 uur v. m.	Roeien (om de (boei)
9 tot 9½ uur v. m.	Waterpolo.
9½ tot 10 uur v. m.	Touwtrekken.
10 tot 10½ uur v. m.	Estafettenloop.
4 tot 5 uur n. m.	Biljarten.

TOELICHTINGEN.

Hardloopen met hindernissen.

a. Van de wacht naar de Cantine.
b. aldaar een cigaret rollen en opsteken.
c. over een touw van 1 M. hoog springen.
d. jas binnenste buiten aantrekken met alle knoopen en haken dicht.
e. door latten kruipen.
f. door een houten stelling kruipen.

Hindernisbaan.

Afloop van de wacht.
Slangenrakken.
Klimhuisje.
Evenwichtsboom.
Wipplank.
Schutting.
Touwtjes.
Stelten loopen over hindernissen.

BEDE.

Het schip verlaat de stranden en zoekt [de zeeëen op,
Het voert veel rappe handen, de vlag [in top.
Het is zoo hecht, het is zoo sterk,
Een reuzenwerk, een fiere boot, be- [stand in storm en nood,
Op 't breede dek, dat rijst en zinkt. [te loef en lij, gekeerd,
daar knielt het volk, op zee verweerd'
en rustig klinkt een bede langs de [waterbaan:
Bewaar ons Cód, in storm en nood,
Want klein is onze boot en groot Uw [oceaan,
Het rijst uit zee, met diepen zin,
Wij knielen mee en stemmen in,
hoe kloek gebouwd, hoe wel betrouwd,
hoe schuldeloos en goed:
O, God van kracht en moed.
Bewaar de ziel op 's levens baan,
klein is de kiel en groot de Oceaan.

Voor de Onderofficieren.

(Donderdag 1 September)

Kegelen	om 10 uur v. m.
Dammen	om 10.30 uur v. m.
Ezelrijden	om 4.30 uur n. m.

(Vrijdag 2 September)

Biljarten	om 10 uur v. m.
Joelbakken	om 10.30 uur v. m.

Staatsexploitatie mislukt.

— Naar uit Saarbruecken wordt gemeld is de Fransche commissie voor de mijnindustrie in het Saarbekken met een Fransche groep in onderhandeling getreden om casu quo aan dit consortium de exploitatie van de mijnen over te laten. De commisie is n. l. tot de overtuiging gekomen, dat de staatsexploitatie, die thans het bedrijf in handen heeft, niet aan het doel beantwoordt, dat het getal der arbeiders en ambtenaren gestadig stijgt en de kosten hooger worden, terwijl ter zelfder tijd de productie afneemt, of althans niet evenredig stijgt.

BUITENLAND.

Het Engelsche dagblad „Daily News" bevatte dezer dagen een trits beschouwingen over de huidige financieele misère, waarin geconstateerd wordt, dat sinds het beeindigen van den wereldoorlog „een chaos overal" of m. a. w. een crisis heerscht, welke wegens haar rampspoedige gevolgen even vreeselijk is, als de oorlog zelf was.

De waarheid dier voor de oorlogsoverwinnaars of vaders van den volkerenbond nu juist niet vleiende critiek is voor geen redelijke tegenspraak vatbaar. Zoo is b. v. uit de door de „Petit Parisien", omtrent een door de Turksche regeeringen te Konstantinopel en Angora beraamd fusieplan, vermelde geruchten en uit het door het gouvernement van Athene gegeven afwijzend antwoord op het aanbod der geallieërde mogendheden, om als scheidsrechters in den tusschen de Grieken en de Turken heerschenden oorlog op te treden, af te leiden, dat Engeland, Frankrijk en Italië er bij lange na nog niet in geslaagd zijn, den op het Balkan-Schiereiland en in Klein-Azië ziedenden heksenbrouwketel voor ontploffing te vrijwaren. Men kan daarover geen leedvermaak koesteren bij het overwegen van de geenszins uitgesloten mogelijkheid, dat het opnieuw vermoorden van tallooze in Armenië en elders in Klein-Azië gevestigde Christenen een der gevolgen van het voortwoeden en feller opvlammen van den Grieksch-Turkschen oorlogsbrand zal zijn. Ander eveneens onwraakbaar bewijsmateriaal voor de verklaring van „Daily News", dat een „chaos overal" heerscht, leveren de vervolgingen, welke in flagranten strijd met de in de Fransche Vredes (?)-verdragen omtrent de godsdienstvrijheid vastgelegde bepalingen de Katholieken in Tsjecho-Slowakije van de zijde der soc. dem. en vrijmetselaars en in Zevenburgen, Kroatië en Slavonië van den kant der schismatieke Roemeenschen regeering te verduren hebben.

De huidige daadwerkelijke verknochtheid van de overgroote meerderheid der in de zoo evenvermelde Donau-landen gevestigde kath.priesters en leeken aan Christus' Bruid rechtvaardigt, wel is waar, genoegzaam de voorspelling, dat de Tsjechische roode en blauwe sectarissen en de Roemeensche schismatieken met hun tegen de Kath. Kerk gevoerden oorlog evenmin als b. v. Fransche en Portugeesche vrijmetselaars en socialisten, Bismarck en het voormalig Russisch czarisme, succes en eer behalen zullen. Maar de toekomstige vervulling dier profetie kan de waarheid niet wegdoezelen, dat Dhn. Wilson, Lloyd George, Clemenceau, Tardieu en Nitti in 1919 bij het op- en vaststellen hunner z. g. vredesverdragen en uiteenscheuren der voormalige Donau monarchie zoowel de godsdienstige en zedelijke, als de stoffelijke belangen van de daar gevestigde millioenen Katholieken als een quantité négligeable of m. a. w. als Asschepoetster behandeld hebben.

Niet alleen ten opzichte der Donaulanden, maar, zooals door Z. H. den Paus in Zijn jongste consistoriale rede duidelijk uiteengezet is, ook in betrekking tot het aan alle waarachtige Cristenen dierbaar Heilige Land hebben de voorgemelde quasivredesbonsen openlijk getoond, oog noch hart te hebben voor de door den grooten Leo XIII in de Encycliek Rerum Novarum vastgelegde verklaring: „Wanneer men de Kath. Kerk niet tot Haar recht komen laat, dan zullen alle voor het herstellen van den vrede door de menschen aangewende pogingen vruchteloos zijn."

De onderhavige moderne vredes (?)-fabrikanten hebben blijkens de door onzen huidigen waarachtigen Vredespaus zoowel in Zijn jongste, als in Zijn d. d. 10en Maart 1919 gehouden consistoriale rede op den kandelaar of in een zonneklaar licht geplaatste waarheid niet alleen aan de rampzalige of verderfelijke actie van allerlei met het positieve Christendom op voet van oorlog levende secten in het Heilige Land vrij spel gegeven, maar ook aan de bij de orthodoxe en in het bijzonder bij de overgroote meerderheid der Ned. Israëlieten niet gunstig te boek of hoog aangeschreven staande z. g. zionistische joden daar de door de Christenen bezette posities doen innemen. Weshalve de toestand der Christenen in Palestina ná de bevrijding van de Mahomedaansche heerschappij, in plaats van beter, veel slechter geworden is. Bovendien zijn, zooals verder door Christus' Stedehouder in Zijn jongste rede geconstateerd is, velen thans druk bezig, om in Palestina aan de Heilige Plaatsen haar heilig karakter te ontnemen, doordien zij ze herscheppen in plaatsen van vermaak en andere wereldsche of profane attracties.

Wanneer de volkerenbondsraad in flagrante tegenstelling met het tot hem door Z. H. den Paus in het slot dier rede gericht dringend verzoek bij de definitieve regeling van het Engelsch mandaat of m. a. w. van den toestand in Palestina de onvervreembare rechten van de Kath. Kerk en van alle daar gevestigde Christenen niet blijvend waarborgt, dan zal de reeds sinds zijn geboorte lage koers zijner papieren ongetwijfeld in de toekomst nog veel meer dalen. De waarheid, dat de reputatie en het prestige van den volkerenbond zeerveel te wenschen overlaat, is voor de zooveelste maal in een zonneklaar licht geplaatst door niemand minder dan den Engelschen premier Lloyd George in diens dezer dagen in een in Wales (Portmadoc) belegde Methodistenvergadering gehouden redevoering. En wel in den vorm der volgende in die speech vastgelegde verklaring. De volkerenbond dreigt een kweekplaats van intrigues en vijandschap te worden; omdat ondanks de lessen van den oorlog niet alleen de volken der groote staten, maar nog veel meer de kleine naties, die haar huidige zelfstandigheid aan het oorlogssucces der geassocieerde mogendheden te danken hebben, zich kenmerken door nationalen trots, heersch- en hebzucht.

Tot onwraakbaar bewijsmateriaal voor de waarheid dier verklaring strekken de gewelddadige pogingen der Poolsche natie, om zich van Opper-Silizië meester te maken, en zich de blijvende heerschappij te verzekeren over de sinds geruimen, tijd door een harer generaals, n. l. Zelingofsky, bezette Lithausche stad Wilna, alsmede de befaamde wederrechtelijke aanspraken der Belgische annexionisten op onze provincie Limburg, Zeeuwsch-Vlaanderen en het Ned. Schelde- en Wielingen-gebied.

De waarheid der door Lloyd George geuite bewering, dat de groote naties uit den wereldoorlog niet de les geput hebben, dat wanneer zij haar heersch- en veroverzuchtige strevingen niet den bons geven, de volkenbond geen vrede, maar vijandschap kweeken zal, blijkt duidelijk uit de bitter weinige geneigdheid van 't huidig Fransch gouvernement, om zijn troepen uit Duisburg, Dusseldorf en Ruhrort terug te trekken en de Rijntol-unie op te heffen.

Niettegenstaande het doel dier beide strafmaatregelen blijkens de door lord Curzon en graaf Storza namens de Engelsche en Italiaansche regeeringen afgelegde verklaringen vervallen is. En wel doordien Duitschland bereids den eersten termijn der oorlogsschadevergoeding betaald en de door de ententemogendheden geeischte ontwapening zijner troepen en ontbinding zijner weerbaarheidsorganisaties uitgevoerd heeft.

Evenals Frankrijk voor de restauratie of herleving van de door Duitschland tot aan het optreden van Foch in Europa bezette militaire machtspositie zijn de Vereenigde Staten beevresd voor de machtsuitbreiding van Japan over den Grooten Oceaan. Zulks blijkt niet alleen uit Uncle Sam's weigering, om het door de z. g. vredesconferentie van Versailles aan Japan verleende mandaat over het eiland Yap of m. a. w. over het in de Stille Zuidzee gelegen wereldkabelstation te erkennen, maar ook uit den door sommige gezaghebbende Amerikaansche journalisten hem toegeschreven onwil, om met John Bull een overeenkomst nopens het wederzijdsch beperken van den verderen vloot-aanbouw te sluiten; tenzij deze laatste zijn plan, om het tractaat met Japan te vernieuwen, beslist varen laat. Dewijl de Engelsche dominions Canada, Australië en Nieuw-Zeeland evenmin op Japan's hegemonie in den Grooten Oceaan bijster gesteld zijn, zal voorzeker menigeen nieuwsgierig zijn naar een antwoord op de vraag of John Bull al of niet de zoo even vermelde aan Uncle Sam toegeschreven compromis-voorwaarde aannemen zal.

De Nederlaag der Spanjaarden in Marokko.

De Spaansche bladen publiceeren een gedetailleerd verslag van het gevecht bij Annal. Sedert eenige dagen deden de Kabylen onder aanvoering van Abdelkri herhaaldelijk aanvallen op de stellingen tegenover het gebied van Beniurraguel, van waar de afdeeligen zouden vertrekken, die de streek zouden bezetten. Generaal Sylvestre ontving vertrouwelijke inlichtingen omtrent de getalsterkte van den vijand en begaf zich onmiddelijk naar de linie tusschen de stellingen Igueriben en Annal. Overeenkomstig de regelen der strategie concentreerden de inboorlingen hun aanvallen op de meest vooruitgeschoven stelling, die van Igueriben. Deze werd aan de Noord-, West- en Zuidzijde ingesloten. Tegenover deze stelling legde de vijand sterke verschansingen aan.

De stelling bevond zich in een gevaarlijke positie. Generaal Sylvestre werd onverwijld gewaarschuwd. Hij begaf zich naar de stelling Sedi Tris en vandaar naar Igueriben, met een strijdmacht, samengesteld uit inboorlingen en het regiment Alcantra. Er werd een hulpcolonne naar Igueriben gezonden, doch deze vond de verbindingslinies afgesneden door sterke afdeelingen ven Beniurreiaguel, zoodat zij zich genoodzaakt zag, terug te trekken. Ten einde te voorkomen, dat het geheele garnizoen van Igueriben gevangen zou worden genomen, gelastte de generaal, de stelling te ontruimen. De vijand deed een krachtigen aanval op den linkervleugel der Spanjaarden.

Tegen Donderdagavond had Sylvestre met de troepen. die hij had weten te verzamelen, de stelling van Annal bereikt.

De inboorlingen begonnen thans de omsingeling van deze stelling. Even voor het aanbreken van den dag deden zij een verwoeden aanval op de stelling, waarop de generaal gelastte, alle vooruitsgeschoven stellingen te ontruimen en terug te trekken naar het kamp te Dareldrius. De stelling van Annal was dus geïsoleerd en omsingeld door inboorlingen, doch er bevond zich geen enkele soldaat meer.

Toen alle manschappen in de richting van Dareldrius vertrokken waren naderden de inboorlingen de stelling. Zij drongen door tot vóór het prikkeldraad, waarachter zich generaal Sylvestre en zijn staf bevonden. Een buitengewoon hevig geweervuur moest door den staf â bout portant worden beantwoord. De gevolgen van dit vuurgevecht zijn niet bekend.

Tusschen de stelling van Annal en Dareldius moest een afstand van veertig kilometer worden afgelegd, waarvan vijftien K. M. door een nauw dal, dat door de Spaansche troepen dapper werd door getrokken in weerwil van de naburige hoogten. Met afdeelingen kwamen zij te Dareldrius aan; de tusschengelegen stellingen waren op bevel van generaal Sylvestre ontruimd.

De Spaansche minister van Oorlog verklaarde.

„Ik mag niet verzwijgen, dat de stad en het kamp van Melilla geen verbinding meer hebben met de buitenste stellingen en dat de opstand onder de inboorlingen algemeen en volkomen is.

„Men kan niet zeggen, hoeveel colonnes er terug zullen keeren. Van de colonnes San Jurjo en Navarzo heeft men geen enkel bericht. Men weet alleen, dat kanongebulder werd gehoord in de richting van Batem, hetgeen doet veronderstellen, dat daar Spaansche troepen zijn. Te Nakor en Zeloean hebben onze troepen al het vliegmateriaal vernield, om te voorkomen, dat het in handen van den vijand valt".

Algemeen overzicht.

De Britsche regeering heeft de oplossing der Opper-Silezische kwestie een groote schrede nader gebracht, door aan de Fransche regeering voor te stellen, den Oppersten Raad op 28 Juli te Boulogne bijeen te roepen. Donderdag, Vrijdag en Zaterdag zouden aan besprekingen worden gewijd. Ingeval Lloyd George door te drukke bezigheden niet beschikbaar zou zijn, zouden Balfour en lord Curzon Groot Brittannië vertegenwoordigen. Alle geallieerde deskundigen in Opper-Silezië wijzen thans hun respectievelijke regeeringen op de dringende noodzakelijkheid, een onmiddellijk besluit te nemen, en hun advies op dit punt stemt overeen met de herhaalde voorstellen der Britsche regeering. Onlangs werd door lord Curzon 24 Juli als datum van bijeenkomst voorgesteld, terwijl ten genoege van den Franschen premier de voorgaande 10 dagen zouden kunnen worden besteed aan een onderzoek der besprekingen door deskundigen, dat hij verlangde. Hierop antwoordde de Fransche regeering, het beter te achten de bijeenkomst van den Oppersten Raad tot aan den herfst uit te stellen. Dit wordt in Londen niet de beste wijze van behandeling van zulk een dringend vraagstuk geacht. Vandaar de tegenwoordige voorstellen. Wat de versterking der troepen in Opper-Silezië betreft, vindt de Britsche regeering, dat niets van dien aard moet plaats hebben alvorens de voorgestelde bijeenkomst te Boulogne plaats heeft, maar dat het vraagstuk van een vermeerdering der geallieerde troepen hoofdzakelijk moet afhangen van de resultaten van deze bijeenkomst, waarop zij een der punten van bespreking zou vormen. Onder deze omstandigheden zou een deskundig onderzoek vervallen, als van weinig of geen nut. In Londen meent men, dat de Britsche regeering daar zij reeds zoo vaak gehoor heeft gegeven aan de Fransche verzoeken om uitstel der geallieerde conferentie, thans geheel in haar recht is om er op aan te dringen, dat de bijeenkomst tegen bovengenoemden tijd werd gehouden.

Van Fransche zijde gaat men nog maar steeds voort den toestand in Opper-Silezië als van dien aard voor te stellen, dat ieder normaal denkend mensch 't eigenlijk dwaasheid moet vinden, daar nú al over te gaan praten.

Een correspondentie van den Zwitserschen journalist Blun in het „Journal" moet dienen om den buitenstaanders duidelijk te maken, hoe geheel met de waarheid strookend het Fransche standpunt toch eigenlijk is. Volgens dezen te Breslau vertoevenden ooggetuige, maken de Duitschers enorme militaire toebereidselen voor een gewelddadig optreden, indien niet de geheele industriestreek aan hen wordt toegekend. De Duitsche regeering is machteloos tegen deze troepenformaties.

De Parijsche bladen betuigen daarom, dat Briand absoluut gelijk heeft en dat de geallieerde strijdmacht in Opper-Silezië krachtig versterking noodig heeft wil men den toestand handhaven en de geallieerde soldaten, die op het oogenblik in Opper-Silezië zijn voor een bloedblad sparen.

Daarom betreurt men het te meer, dat Engeland tot geen enkele troepenzending bereid blijkt.

Van sommige zijden wordt te Parijs de publicatie van de nota, welke Briand aan Engeland heeft gericht, afgekeurd, omdat ook nu het antwoord openbaar gemaakt zal worden en daaruit blijkt, dat Engeland en Frankrijk het omtrent Opper-Silezië volstrekt niet eens zijn.

Met ongerustheid slaat men te Parijs ook de toenemende spanning tusschen de Sovjets en Polen gade en men vreest, dat de roode troepenconcentraties op de Poolsche grens binnenkort een aanval tot gevolg hebben zullen. In verband daarmede verzet de „Humanité" zich tegen de dagelijksche zendingen van wapenen en munitie, die van Frankrijk naar Polen en Roemenië plaats hebben. „Frankrijk", zoo schrijft Cachin, „is door geheime verdragen met die beide landen verbonden.

Het gaat nu weer twee divisies naar Opper-Silezië zenden. Waar moet dat heen?"

De Fransche regeering zal maar weer een nota naar Berlijn zenden. Dat vertraagt de zaak en verwekt nieuw geharrewar, terwijl voor het oog der buitenwereld het prestige gered wordt. Thans gaat het over de ontwapening der Duitsche zelfweertroepen. De Fransche regeering is van meening, dat de ingeleverde wapens in geen verhouding staan tot de hoeveelheid, die volgens de in haar bezit zijnde gegevens afgegeven had moeten worden.

Frankrijk verklaart verder, dat de manschappen van de „Selbstschutz" nog niet allen zijn ontwapend.

Voorts zal Frankrijk het volkomen terugtrekken der Duitsche veiligheidspolitie van de grenzen der plebiscietzóne eischen. Het moet voornemens zijn na de aankomst der versterkingen zelf voor de afsluiting der grens zorg te dragen.

Dat ook de geallieerde gezanten te Berlijn de handelwijze der Fransche Regeering niet goedkeuren, blijkt uit hun eenparig besluit, zich niet aan te sluiten bij het protest, dat hun Fransche collega voor enkele dagen tot Minister Rosen inzake de O.-S.-kwestie gericht heeft.

